

L'acció transcorre en una sala d'assaig, d'un teatre públic.

El Joan Trias amb algun aparell electrònic escolta «Me and you» de Charles Mingus.

Sona el seu telèfon mòbil. Contesta.

JOAN: Dignes... Fes-lo passar.

Penja, apuja el volum de la música. Al cap d'uns instants, apareix el Pere Romagosa.

PERE: Bon dia... Es pot...? *(El Joan sembla que no el sent.)*

Hola...? Joan...? *(El Pere entra una mica més.)* Joan?

JOAN: Pere! *(Abaixa el volum.)* Endavant, passa, passa. No t'havia sentit... estava escoltant..., endavant...

PERE: Fes, fes... Ja m'espero...

JOAN: No, ja està... M'has enxampat que... Just he acabat l'assaig i...

PERE: M'han dit que podia passar..

JOAN: Sí, sí, tranquil...

PERE: Molesto?

JOAN: Que no, que no... T'esperava.

PERE: Havíem quedat a les dues, oi?

JOAN: Sí, sí... *(Mirant el seu mòbil.)* Les tretze cinquanta-nou! Quina puntualitat!

PERE: No ho puc evitar..

Pausa.

Com anem?

JOAN: Nem fent. (*Donant-se la mà.*) Has vingut.

PERE: Et pensaves que no vindria?

JOAN: Potser no et venia de gust...

PERE: Si el Joan Trias em vol veure...

JOAN: Et falta temps...

PERE: Exacte.

Pausa.

JOAN: No en penso parlar.

PERE: Ah, no?

JOAN: No. No en vull parlar.

PERE: Com vulguis.

JOAN: T'he trucat per un altre tema.

PERE: (*Sorprès.*) Ah! Tu diràs.

JOAN: ...Ens quedem aquí mateix? O t'estimes més que anem dalt, al meu despatx?

PERE: (*Mirant l'espai.*) No. Aquí està bé. M'agrada ser aquí. A la cuina... Al taller... Una bonica sala d'assaig!

JOAN: Estreta, amb columnes, goteres... Però, en fi, no ens queixarem. Seu... Tu mateix, on vulguis.

PERE: (*Veu un llibret sobre una cadira.*) *El mercader de Venècia*. La pròxima?

JOAN: Just aquesta setmana hem començat els assajos.

PERE: La història d'una venjança.

JOAN: I també una història d'amor.

PERE: La vindrem a veure.

JOAN: Si et deixem venir. És broma.

Seuen.

Gairebé no havíem parlat mai tu i jo.

PERE: Poques vegades..., sí...

JOAN: Però... com si ens coneguéssim de tota la vida.

PERE: Ens tenim vistos.

JOAN: I llegits.

PERE: També.

JOAN: T'ha sorprès la meva trucada?

PERE: No...

JOAN: Te l'esperaves?

PERE: Comptava amb aquesta possibilitat.

JOAN: No t'hauria d'haver trucat?

PERE: No ho sé.

JOAN: Mai no s'ha de contestar a la premsa, oi? Mostres la teva debilitat i ja has begut oli...

PERE: No deies que volies parlar d'un altre tema?

JOAN: Sí, tens raó. No t'he trucat pas per parlar de..., com n'hauria de dir? Article, crònica, crítica?

PERE: Crònica.

JOAN: Crònica d'una estrena?

PERE: Exacte.

JOAN: Periodisme interpretatiu?

PERE: Sí. Exposició i avaluació dels fets amb estil personal.

JOAN: Mmm. Doncs, no. No t'he trucat pas per parlar de la «crònica», no...

PERE: No hi tinc cap inconvenient...

JOAN: No. No cauré en el parany. No li vull donar més importància.

PERE: Com vulguis.

JOAN: Tampoc seré tan hipòcrita de fer veure que no m'ha afectat. M'ha afectat.

Una cosa així fa mal. És inevitable... És difícil mostrar-se indiferent davant d'unes desqualificacions tan severes... L'arrogància té uns límits.

PERE: Doncs parlem-ne.

JOAN: No, no vull! Quan m'has dit coses exquisides, tampoc les hem comentat...

PERE: No.

JOAN: Doncs ara no... Siguem coherents.

PERE: D'acord.

JOAN: Darrerament gairebé mai llegeixo les crítiques. Aquesta vegada, però, no he tingut més remei. La

gent em mirava amb una cara que, al final, vaig haver de llegir la famosa crònica del Pere Romagosa. No me'n vaig poder estar. Plana sencera! Déu n'hi do! No em pensava que fos tan important.

PERE: Ets important.

JOAN: No hi devia haver gaire cosa aquell dia per a la secció de cultura.

PERE: També.

Pausa.

JOAN: Mmm. La primera reacció va ser visceral. Ho he d'admetre. Vaig arribar a demanar l'adreça de casa teva. Et volia trencar la cara...

Riu.

Per sort no me la van donar. Em vaig prendre uns quants whiskys i em vaig asserenar.

Quan t'humilien d'aquesta manera el món et cau a sobre. És dur. És molt dur. No sé si ets capaç de imaginar-t'ho...

Però..., curiosament, després, de mica en mica..., a poc a poc, arriba l'acceptació: «Sí, potser sí... Sóc un merda!», «Sí, és veritat, sóc un impostor!», «Sí. Sóc un frau!». «Accepta-ho, d'una vegada!». Tot el que sospites de tu, es confirma! I, a més, ja ho sap tothom! Ja està! Ja no has d'esforçar-te més a demostrar el contrari!

T'alliberes! Toques fons. L'ego es dissipa. I t'acaba envaint una pau interior que..., francament, és força reconfortant.

El fracàs és terapèutic; l'èxit, en canvi, és molt estressant! Haver de demostrar que ets allò «que diuen» que ets, cansa molt. I m'acabo deprimint.

O sigui que tranquil, ja està. Ja m'ha passat. Estic bé. No vull revenja. No t'he fet pas venir per barrallar-me amb tu. No! Al contrari. Tot el contrari. Hem de parlar de futur!

PERE: Sé que vaig ser inclement...

JOAN: Inclement?

PERE: Una mica...

JOAN: (*Riu.*) M'has esmicolat.

PERE: No exagerem...

JOAN: No hi queden més adjectius despectius al diccionari, els vas acabar tots...

Però no en vull parlar... De veritat, deixem-ho. Ja està.

Punt! Tu fas la teva feina, jo la meva... i avui plou, i demà ja farà sol. No ens fotrem més pedres al fetge.

T'he trucat per un altre tema.

PERE: Com vulguis. Tu diràs.

JOAN: (*Abaixant el volum de l'aparell.*) Perdona... Estava escoltant... L'apago.

PERE: Per mi no...

JOAN: Em fascina aquesta peça...

PERE: Mingus.

JOAN: Sí, Mingus... El coneixes...?

PERE: És dels meus preferits.

JOAN: L'he descobert fa poc. Extraordinari!

PERE: Sí. Gran, molt gran, el Mingus!

JOAN: Estic buscant música pel *Mercader...*, he pensat que potser en podria utilitzar algun fragment...

PERE: Bona idea! Molt bona idea! La música de Mingus és vital i tràgica alhora...

JOAN: Sí. Escolta la trompeta...

PERE: El Roy Eldridge.

JOAN: Sí, senyor! A la trompeta l'Eldridge i al piano el...

PERE: El Tommy Flanagan.

JOAN: Molt bé!

PERE: Poca broma. Això és «Me and you», del disc *Newport Rebels*.

JOAN: Veig que n'ets un gran aficionat!

PERE: Sí. M'agrada el jazz. Això és un concert protesta que el Mingus va organitzar amb el Max Roach...
Escolten la música.

JOAN: He llegit algunes coses del Mingus... Quin personatge!

PERE: Sí! Brutal! Un geni! Un home lliure. Realment lliure... Menyspreava tota autoritat. Molt ressentit pel racisme. Negre, adoptat, als Estats Units dels anys 30... Imagina-t'ho! Estava emprenyat amb el món. Les seves composicions són com renecs...
Diuen que era força fill de puta. Sabies que en més d'una ocasió va hostiar els seus músics perquè no tocaven com ell volia?

JOAN: No. Què em dius?

PERE: El que sents.

JOAN: Tot un caràcter! Sí, senyor! Clar que sí!

PERE: Perdona?

JOAN: Que l'entenc perfectament! Jo també ho hauria fet, en més d'una ocasió.

PERE: El què?

JOAN: Hostiar els meus actors.

El Pere riu.

PERE: Ah, sí?

JOAN: I tant! No riguis, no. Perquè sóc tou i no tinc prou caràcter que si no... Són molt pesats, els actors... No processen... S'ha de tenir molta paciència... Com nens a l'hora del pati. Es desviuen per agradar-te... Són tan fràgils, pobres, em fan pena... Només que els diguis que ho han fet bé ja són feliços, no necessiten res més a la vida. Al final m'acaben entendent. Per ser un geni, cal tenir caràcter.

PERE: No en conec gaires, de genis, últimament van molt escassos.

JOAN: Tots els genis han estat uns grans fills de puta.